

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 24/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 125

Phật pháp là lý sự viên dung, tình và lý cũng rất viên mãn. Phật bảo chúng ta buông xả là buông trên tâm chứ không buông trên sự. Nếu buông trên sự mà trên tâm vướng mắc thì sự buông xả đó chỉ ở bề ngoài, không giúp gì cho sự giải thoát của chúng ta. Do đó, có nhiều người thiên về sự nhưng bỏ lý hoặc thiên về lý nhưng bỏ sự.

Trong thực tế cuộc sống, có trường hợp chỉ biết niệm Phật còn khi đối diện với một số chuyện nhỏ thì không biết xử lý. Hòa Thượng chỉ dạy rằng: “*Bạn nói bạn độ chúng sanh mà ngay đến cơm bạn không biết nấu, vậy thì bạn độ ai?*” Đây là mức thấp nhất là nấu nồi cơm. Ngày xưa khi nấu cơm bếp củi phải tạo được ngọn lửa cháy đều, không làm cháy cơm hoặc cơm bị sống hay gây nhão cơm. Có rất nhiều người nấu cơm trên sồng, dưới khê, ở giữa thì nhão.

Muốn độ chúng sanh thì gần như mọi phương diện chúng ta phải là hình mẫu. Có như vậy thì chúng sanh mới tâm phục khẩu phục. Những chúng sanh vừa thấy hình tướng một ai đó, nghe người ta nói một chút mà liền tin theo ngay thì sự tin tưởng đó không chắc chắn, không sớm thì muộn, niềm tin đó cũng tan vỡ.

Có những người dạy người khác sai lầm như là dạy người chỉ lo tu tập, không cần làm gì, hoặc là dạy người chỉ lo tu phước. Xét cho kỹ, người tu huệ thì lại nhếch nhác việc tu phước. Họ chỉ quanh quẩn an thân trong đạo tràng tu tập và không muốn đi đây đi đó, làm những việc thiết thực giúp ích chúng sanh. Còn người tu phước lại lười tu huệ. Chúng ta không xem nhẹ việc tu phước và tu huệ. Chúng ta hãy quán chiếu để biết chúng ta có chênh lệch một trong hai việc này không? Nếu chúng ta cho rằng mình rất tinh tấn có nghĩa là mọi việc, mọi sự, mọi phương diện đều phải tinh tấn. Nếu chúng ta chỉ tinh tấn một việc, còn các việc khác thì không thể tinh tấn được, thì chúng ta chưa phải là tinh tấn.

Phật pháp là phước huệ song tu. Phật được tôn xưng là đấng lương túc tôn, là đấng phước huệ vẹn toàn. Không có vị Phật nào kém khuyết một phương diện như huệ nhiều mà phước ít hay phước nhiều mà huệ kém, Phật đều là phước huệ viên mãn.

Người tu hành Đại thừa không tạo phước thông thường, Tổ sư Tịnh Độ dạy chúng ta phải tu “*Tịnh Nghiệp*” vì thiện nghiệp và ác nghiệp vẫn là trong đời đời, tạo ác đi vào cõi ác còn tu thiện thì vào cõi thiện hưởng phước. Đời nay tu thiện, đời sau hưởng

phước, đời sau nữa thì đọa lạc. Cho nên việc tu thiện của chúng ta không phải để hưởng phước mà là để tích công bồi đức cho tất cả chúng sanh thọ hưởng.

Chúng ta có phước không phải để mình thọ hưởng mà là để cho nhiều người được hưởng. Càng nhiều người được hưởng thì càng nhiều người được gieo duyên lành với Phật pháp, sau này, họ mới được giải thoát. Nếu làm việc thiện để mong họ báo ân hay đền trả cho chúng ta thì là sai rồi. Hòa Thượng nói: “*Việc tốt cần làm nên làm không công không đức*”.

Ai ai cũng tích cực “*Tu phước, tích phước, tiết phước*” thì chúng sanh ở thế gian sẽ bớt khổ đau, nhân gian sẽ tốt đẹp hơn. Chỉ cần một người tận tâm tận lực vì người khác thì nhiều người sẽ được hưởng phước. Nếu mỗi người học Phật đều tận tâm tận lực vì người khác thì thế giới này nếu chẳng phải là Cực Lạc thì cũng là cũng là thiên đường.

Chúng ta hãy cố gắng tiết phước, đừng nên lãng phí tài vật. Những tài vật dư ra có thể làm được rất nhiều việc. Tiền tài vật chất một khi đến tay chúng ta sẽ là công cụ hữu ích cho mọi người. Mùa xuân chưa đến nhưng chúng ta đã khởi động mùa xuân. Thực ra, ngày nào với chúng ta cũng là mùa xuân vì ngày nào chúng ta cũng có quà tặng và mọi người đều được nhận quà nên ai cũng hoan hỉ.

Mỗi người học Phật đều nên khởi tâm rộng lớn, chính thân mình tích đức hành thiện, luôn “*tu phước, tích phước, tiết phước*”, có chút dư ra thì giúp ích cho mọi người. Khi chúng ta giúp ích cho ai đó hay từ bi, yêu thương với mọi người thì chúng ta phải quán sát nội tâm mình rằng chúng ta giúp người có với tâm phân biệt chấp trước hay không và chúng ta yêu thương người có phải để lợi dụng họ hay không? Nếu phân biệt chấp trước hay có tâm lợi dụng thì việc làm của chúng ta không “*chí công vô tư*”, không phải tinh thần của nhà Phật.

Phật Bồ Tát đối với chúng sanh vô điều kiện, vậy thì chúng ta làm được việc gì cho chúng sanh cũng là vô điều kiện. Có điều kiện là sai rồi. Người xưa chỉ dạy rằng: “*Quân tử chi giao đạm như thủy*” – Giao tình của người quân tử nhạt như nước, chẳng có việc gì để nói, tất cả đều vì việc lớn, nghĩa lớn mà làm. Phật cùng Phật gặp nhau đều vì chúng sanh khổ nạn, việc cần làm thì làm theo năng lực tự tánh, cũng chẳng cần bàn, cũng chẳng cần phân biệt khu vực độ sanh. Chỉ có chúng sanh phạm tình đầy tham lam, chấp trước mới có biên giới. Phật Bồ Tát không có biên giới, nơi nào có chúng sanh hữu duyên thì đến, nơi nào không còn chúng sanh hữu duyên thì ra đi.

Cho nên phước huệ song tu là rất quan trọng. Trong Kinh Phật nói, Bồ Tát tu huệ mà không tu phước thì đi khát thực bình bát không tức là không ai cúng dường, chẳng có mà ăn. Chẳng phải chỉ cần có huệ, đạt đến A La Hán là có người cúng dường!

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, làm thế nào để xây dựng tín tâm kiên định đối với Tịnh Độ?*”

Hòa Thượng trả lời: **“*Phải nhận thức được thấu triệt sâu sắc thì tín tâm sẽ thêm lớn, còn bạn nửa tin nửa ngờ thì tín tâm không kiên định. Do đây có thể biết nhận thức của bạn chưa thấu triệt! Phải làm thế nào tăng thêm sự nhận biết của mình đối với Phật pháp!*”**

Có nhiều người không dám bỏ thí, ôm khư khư cái lợi của mình thì chính sự truy cầu danh lợi ấy không giúp họ hóa giải được oan gia trái chủ. Oan gia trái chủ là ai? Là con, là cháu chứ không phải ai khác. Thông qua lớp học ở Hòa Phú, tôi nhận thấy rằng giáo dục trẻ là việc rất khó, không thể chỉ tập trung giáo dục học đường là trẻ ngoan được mà quan trọng là Cha Mẹ phải chân thật chuyển đổi, Cha Mẹ phải thật tâm hy sinh phụng hiến. Nếu chúng ta không hy sinh phụng hiến mà *“tự tư tự lợi”*, lại lo tích chứa thì những đứa con phá gia chi tử cũng sẽ phá sạch khoản tích chứa đó.

Chúng ta phải nhận thức rõ ràng về việc này. Đã từ rất lâu, tôi khuyên mọi người rằng nếu muốn gia đình mình hạnh phúc thì hãy tích cực giúp cho gia đình người ta hạnh phúc. Con cái người ta không ngoan thì chúng ta tích cực dạy cho con nhà người ta thật ngoan. Có em học sinh đến lớp vẫn còn chửi thề thì chúng ta biết hoàn cảnh sống trong gia đình của em ấy như thế nào? Ngược lại, có những em không hề có tranh dành, đấu đá hơn thua, không ti vi, không điện thoại thì các em sẽ trải qua một tuổi thơ đầy hồn nhiên, tốt đẹp.

Bản thân tôi nghe Hòa Thượng chỉ dạy thì áp dụng đúng như lời Ngài nói thì được kết quả y như vậy. Cho nên Hòa Thượng nói chúng ta muốn xây dựng niềm tin đối với Phật pháp hay niềm tin đối với Tịnh Độ thì chúng ta phải hiểu sâu sắc, có như vậy mới không thay đổi. Hòa Thượng tiếp lời: **“*Vậy làm sao để tăng thêm nhận biết sâu sắc đối với Phật pháp? Không cách gì khác hơn là nghe và đọc Phật pháp. Mỗi một lần bạn nghe, bạn đọc là mỗi một lần bạn có chỗ ngộ. Bạn nghe nhiều, đọc nhiều thì tự nhiên sẽ hiểu rõ ra, cho nên, người xưa nói: “Sách đọc ngàn lần nghĩa kia tự thấy.”*”**

Bản thân tôi đã có mấy chục ngàn giờ phiên dịch đĩa giảng pháp của Hòa Thượng và bây giờ vẫn không dừng lại, vừa học, vừa dịch. Dạy cho người khác phiên dịch cũng chính là mình phiên dịch. Bản thân tôi đã trải qua 2000 giờ học tập buổi sáng. Mọi việc làm đó đều đang góp phần nâng cao nhận thức và niềm tin của bản thân trở nên sâu dày.

Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta không gì khác hơn là chính chúng ta phải tự bỏ tấc bằng cách nghe cho thật nhiều thì mới có thể ngộ. Nghe nhiều lần mới có chỗ ngộ, ngộ rồi thì làm mới thấu đáo. Sau khi ngộ rồi, tín tâm kiên định rồi, Hòa Thượng chỉ dạy rằng chúng ta vẫn không được lơ là việc học tập, phải không ngừng siết chặt, không được nói lỏng, không được tự cho mình đã tinh tấn để tránh việc tập khí sẽ lôi kéo chúng ta đi. Những việc chúng ta chuyên tâm, lặp đi lặp lại nhiều tháng nhiều năm, thì việc đó chờ nên nhuần nhuyễn.

Hòa Thượng nói: **“Bạn đừng nghĩ rằng sau khi khai ngộ rồi thì có thể gián đoạn, không được gián đoạn! Bồ Tát vì chúng ta làm mô phạm, Đẳng Giác Bồ Tát mỗi ngày vẫn không ngừng đọc tụng. Vì sao Đẳng Giác Bồ Tát vẫn còn phải đọc tụng, lẽ nào tín tâm, trí tuệ vẫn chưa đủ hay sao? Đích thực bởi vì họ vẫn chưa phá phẩm sanh tướng vô minh sau cùng!”** Đẳng Giác Bồ Tát tuy không còn lui sụt nhưng họ còn một phẩm vô minh sau cùng chưa phá nên chưa thành Phật, do đó, Bồ Tát vẫn không ngừng tinh tấn. Có một câu nói khiến tôi luôn được khích lệ là: **“Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn!”**

Ở ngôi vị là Phật, Bồ Tát mà các Ngài còn như thế, bản thân chúng ta là phàm phu mà lại hằng ngày **“tinh tướng”** thì không ai cứu được chúng ta. Hòa Thượng tiếp lời: **“Bạn phải nên nhớ rằng chẳng những chính mình ngày ngày đọc tụng mà còn hơn thế nữa, Phật dạy chúng ta phải vì người diễn nói”**. **“Diễn”** nghĩa là làm ra, là thật làm và **“diễn nói”** nghĩa là nói những gì mình đã làm, làm những gì mình đã nói y theo giáo huấn của Phật Bồ Tát đã dạy.

Khi chúng ta thật làm thì sẽ có sự ảnh hưởng đến những người xung quanh. Ví dụ, chúng ta sống giữa những người tự tư ích kỷ nhưng chúng ta có thể vị tha, luôn nghĩ đến lợi ích cho người thì khi họ nghĩ đến chúng ta là họ có ngay nhận thức rằng mọi thứ gì của chúng ta đều là cho đi một cách vô điều kiện. Họ có được nhận thức như vậy chẳng phải là chúng ta đã làm ra tấm gương tốt cho họ hay sao?

Hòa Thượng nói: **“Hằng ngày biểu diễn cho người chính là hành môn. Chúng ta đọc tụng, nghiên cứu, nghe Kinh chính là giải môn. Giải, hành phối hợp nhau. Hành giúp cho bạn càng thêm thâm nhập nghĩa lý, tăng thêm tín tâm kiên định của chính mình, khiến cho bạn ngay khi hành trì luôn cảm thấy hoan hỷ. Cho nên tu hành không có khổ, tu hành là việc vui! Nếu trong tu hành không đạt được niềm vui chính là sự hiểu của chúng ta chưa thấu triệt”**.

Cũng vậy, khi chúng ta làm các công việc cộng đồng, lợi ích cho mọi người mà không thấy vui thì có nghĩa là sự hiểu của chúng ta chưa thấu. Việt Nam chúng ta có nhiều những tấm gương đức hạnh luôn hy sinh phụng hiến, thậm chí bỏ ra thân mạng mà vẫn làm. Vì sao các Ngài làm như vậy? Vì các Ngài thấy vui, các Ngài không thấy khổ./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!